

muttikat, mis sinno wilja õiele, eht förrele, eht jurele ennam kahjo tewad, kui sinna mõistad árraarwata omma nödra melega? Kui nemmad wóttawad hulgani waftakaupa so käest, on hea linnoke peotálega rahkul.

Suis on sul jubba úfs hea öppetuse assi fà neist tühjast warblastest, agga wóttateine weel jure, et ühhe sare peál, mis merres on, kaotati üllema wassitseja kässö peále ühhe aasta sees keik warblased árra, et neid arvati wågga kahjowåart lomad ollewad, ja makseti sel aial kohto wannemate polest igga tappetud warblase tossina eest mõnni hea koppik rahha, et wanna ja noor rahwas neid warritsesid, püüdsid ning tapsid, nenda et tödeste aasta párast polnud üht ainustgi warblast ennam seál sare peál nähha egga kuulda. Kül meestel hea meel, et tulleval aastal posle ennam pöllowargaid nende sare peál. —

Tusli teine aasta katte, — uüssid, muttikad, maokesed soid ja närrisid ja rikkusid

ódd ja páwad, mis hirmus, sui ja talwewilja, erne ja va õied, ounapuud ja marjapoósad keik paljaks, et hirmus nálg ja nappus tulli senna male! — Ei aidand muud, kui piddid laewaga Saksamale föitma ja kassi hinnaga ellawaiid warblasi tuhhandete kaupa kokkostima, et agga se suggn jálle siggineks nende sare peále.

Wóttateine weel úfs öppetus. — Leada on, et warblase perrel hea pölli, suis kui fewwade lissed õitsewad, ja sui willi faswab ning súggise rehhe peksetakse: agga kust mehhefe suis súa saab, kui walge katte keik ma-ilma maad finnikattab, et posle lumme olt mitte üht ainust terrafestgi leida? — Kül nad suis keik surrewad nálgas, et ei já ühtainust neist járrele! —

Keik tühhi. Sesamma wåggew Loja, kes sind, so naese ja so lapsed on tånnase páwaní ülespiddanud, se toidab ommast armust ja wåest fa keik warblaste wågge, suis kui walge lumme katte talweaego keik maad